

Лідером не народжуються, лідером стають Відповідно до сучасних досліджень лідерський потенціал є кожного – питання в тому яким чином його можна розвивати і до яких меж. Взагалі кажучи, існують лідери абсолютно різних форматів А зростання лідера може проходити в кілька етапів в залежності від компетенції і масштабів лідера може проходити в кілька етапів в залежності від компетенцій і масштабів лідерства Ось ці сходи лідерського зростання:

1. Внутрішнє лідерство Це базовий етап розвитку лідерської компетенції Передумови для виникнення і розвитку лідерства Людина повинна в першу чергу вміти керувати собою Вміти мотивувати і налаштувати себе на роботу Брати відповідальність за свої вчинки і тримати ситуацію під контролем

2. Ситуативна або контекстні лідерство Проявляється коли людина бере роль лідера в залежності від ситуації і в конкретному контексті На ньому тимчасова відповідальність за те, що відбувається. Найчастіше такі лідери мотивуються необхідністю ніж можливістю.

На приклад в екстремальній ситуації коли сам контекст диктує необхідність появи лідерських якостей Якщо не я, то хто? Коли ж актуальність ситуації спадає людина знімає з себе лідерську роль і повертається до щоденних занять

3. Командне або тактичне лідерство Лідер постійно керує свою командою Є її натхнеником. Бере ініативу в свої руки протягом великого проміжу часу Відповідає за свою команду її членів Зазвичай ставить тактичні цілі і прагне до їх досягнення

4 Системне або стратегічне лідерство. Лідер керує всією системою в цілому Це лідер лідерів Тобто він керує керівниками- лідерами Ставить стратегічні цілі формує бачення компанії визначає далекосяжні і перспективи розвитку Він навіть не мотивує він надихає.

Філіппов В.Ю.

НОРМАТИВНО-ЗАКОНОДАВЧІ ЗАСАДИ ІСНУВАННЯ БІЗНЕС-ІНКУБАТОРІВ В УКРАЇНІ

Науковий керівник: к.е.н., доц. кафедри обліку, аналізу та аудиту, Ковтуненко К.В.

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Своєчасний розвиток інноваційної та економічної діяльності на державному рівні є одним з важливіших системних факторів підвищення рівня конкурентоспроможності національної економіки.

Світовий досвід свідчить, що розвинута інноваційна інфраструктура сприяє науково-технологічному інноваційному розвитку. Діяльність бізнес, інноваційних та технологічних центрів, бізнес-інкубаторів сприяє трансферу технологій від науки до економіки, а також регіональному економічному розвитку. За останні 10 років спостерігається дуже активний зрост кількості цих центрів в країнах Євросоюзу, Сполучених Штатах та навіть у Російській Федерації.

Якщо більш детально розглянути фінансування Бізнес-інкубаторів в цих країнах – виявляється що до 70% витрат може покривати саме державні програми підтримки, а як інші відсотки можуть бути фінансовані, наприклад, мережами бізнес-ангелів, посівними і венчурними фондами, інститутами розвитку та ін. Російська Федерація вже почала переймати світовий досвід, адже за даними Національної співдружності бізнес-інкубаторів за останні 3 роки відкрилося близько 1000 бізнес-інкубаторів і інноваційних центрів.

Аналіз законодавчих нормативних актів та документів з питань регулювання діяльності суб'єктів економічної та інноваційної інфраструктури свідчить про те, що їх недосконалість стимулює успішне становлення і розвиток вітчизняного бізнес-інкубаторства.

Законодавством майже не підтримується діяльність винахідників, науковців, що мають завершені науково-технічні розробки, не створюються центри трансферу технологій.

Щоб розв'язати проблему розвитку бізнес-інкубаторства треба здійснити заходи щодо удосконалення та адаптації нормативно-правової бази у сфері економічної, інноваційної та підприємницької діяльності до принципів та норм законодавства ЄС, США та РФ та виводити країну до наступного етапу.

За українським законодавством бізнес-інкубатор – Бізнес-інкубатор – це організація, яка надає на певних умовах і на певний час спеціально обладнані приміщення та інше майно суб'єктам малого та середнього підприємництва, що розпочинають свою діяльність, з метою сприяння у набутті ними фінансової самостійності [1].

Одним з перших і основних Законів України що до створення та підтримки бізнес-центрів, центрів розвитку малих підприємств, бізнес-інкубаторів та виробничих та технологічних парків є Закон №2157-14 «Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні» [2], що був підписаний президентом України ще у 2000р., який досі є чинним та нещодавно набув нової редакції.

Для створення сприятливого інституційно-правового середовища для суб'єктів інноваційного процесу у червні 2006р. було прийнято Указ Президента України щодо розвитку інноваційної інфраструктури в Україні [3], що є свідченням актуалізації у свідомості політиків завдань забезпечення інноваційного розвитку. На підставі цього закону Кабінетом Міністрів України 6 червня 2007р. було схвалено рішення про утворення Концепції Державної цільової економічної програми "Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008-2012 роки" [4], де чітко встановлені проблеми та шляхи їх розв'язання, щодо заходів, яки необхідно було здійснити для внесення змін до Закону України "Про інноваційну діяльність" від 04 липня 2002 року №40-15 [5]. Ці закони є основою сучасної законодавчої бази для бізнес-інкубаторів і інноваційних центрів.

Результатом реалізації Концепції Державної цільової економічної програми повинно бути створення нормативно-правової та науково-методичної бази для підтримки і розвитку різних типів підприємств, організацій інноваційної інфраструктури. На кінець 2012, початку 2013 року за планом цієї Концепції передбачалось створити близько 335 інноваційних центрів, центрів трансферу технологій, наукових парків, регіональних інноваційних кластерів, інноваційних бізнес-інкубаторів, банків технологічної інформації тощо.

В частині занять інноваційною діяльністю сучасної законодавчої бази для бізнес-інкубаторів і інноваційних центрів є Закон України, що визначає правові, економічні та організаційні засади формування цілісної системи пріоритетних напрямів інноваційної діяльності та їх реалізації в Україні, «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08 вересня 2011 року №3715-17 [6], після прийняття якого набув зміни закон №40-15, а також Закон України «Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні» від 22 березня 2012 року № 4618-17 [7].

Відповідно до розглянутих законів, Бізнес-інкубатори та Інноваційні центри можуть бути віднесені до категорії інноваційних підприємств, якщо розробляють, проводять, надають і реалізовують інноваційні продукти і (або) продукцію або послуги, об'єм яких в грошовому вимірюванні перевищує 70 відсотків його загального об'єму. Проте, практика показала, що відповідно цим законодавчим документам державна підтримка інноваційної інфраструктури своєї мети остаточно не досягла, та що

необхідна більш конкретна державна і регіональна політика щодо забезпечення економіко-правових умов ефективного функціонування, як всієї інноваційної інфраструктури так і, зокрема, бізнес-інкубаторів. Так, наприклад, законодавча невизначеність статусу окремих елементів інфраструктури, перш за все бізнес-інкубаторів, і комплексу послуг, які вони повинні надавати, приводить до різних підходів в їх тлумаченні. У зв'язку з цим необхідно акцентувати увагу на існуючих особливостях в напрямах діяльності таких структур, зокрема в частині ведення інноваційної діяльності.

Щодо реалізації Національної програми сприяння розвитку малого підприємництва – в Україні дуже активно розвивається напрямок бізнес-інкубаторства в автономній республіці Крим. Так у рамках цієї програми у 2013 році в Криму для підприємців-початківців заплановано створити республіканський бізнес-інкубатора також віртуальну біржу контактів.

Одним із заходів програми №2157-14 є забезпечення малого підприємництва фінансово-майновою, організаційно-методичною підтримкою. Але як показує досвід – заручитися підтримкою програми дуже складно, оскільки вона протягом вже 12 років свого існування не відчувала ніяких істотних змін, не містить даних про конкретні обсяги і джерела її фінансування, строки та етапи реалізації.

Як показала практика – програма майже жодного разу не сприяла зростанню малого та середнього бізнесу, про що свідчить зменшення кількості працюючих у цій сфері в середньому на 2% щорічно і збільшення чисельності збиткових малих підприємств з 33,7% у 2006 році до 41,4% у 2010 році.

Після перевірки Колегією Рахункової палати використання міністерством бюджетних коштів, які були спрямовані на виконання заходів з розвитку державного підприємництва, надало результати, що із 20 представлених заходів у програмі, які повинні були сприяти розвитку малого та середнього підприємництва в Україні, повністю втілений лише тільки один, чверть взагалі не виконано, а оцінити результативність залишка проведених заходів неможливо через декларативний характер звітності, який неможливо вже перевірити.

Як приклад зміни державних програм підтримки підприємництва та його фінансування можна поставити Російську Федерацію, яка ще декілька років назад була з Україною на однаковому рівні, а зараз на крок попереду та активно співпрацює з бізнес-інкубаторами США, ЄС і також з Національною Бізнес Асоціацією (NBIA).

Для української держави галузь бізнес-інкубаторства – це перспективне майбутнє. Це розуміють всі форми влади. Свідченням цього є поява нових законів та розпоряджень, щодо створення та підтримки інкубаторства. Не вистачає тільки рішучого шагу – розвиток фінансової підсистеми регіонального інвестування, яка сприятиме забезпечення фінансової підтримки створення бізнес-інкубаторів, особливо на початковому етапі.

Існує ряд певних факторів, які припиняють прийняття будь-яких законів пов'язаних з фінансуванням. В першу чергу це післякризовий стан країни, і як наслідок високий комерційний ризик інвестування в сферу інновацій та бізнес-інкубаторства. В другу чергу фінансовий стан країни – існування як внутрішнього так і зовнішнього великого боргу, і як наслідок неможливість значних фінансових витрат з тривалим строком окупності інвестицій.

Тому треба застосовувати заходи щодо удосконалення та адаптації нормативно-правової бази у сфері економічної, інноваційної та підприємницької діяльності до принципів та норм законодавства Європейських країн, США та РФ для зростанню малого та середнього бізнесу.

Список літератури:

1. Про затвердження Порядку реєстрації організацій, діяльність яких спрямована на задоволення потреб суб'єктів малого та середнього підприємництва : (Постанова КМУ від 21.05.2009р. № 510) [Електронний ресурс] – 2009р., – Режим доступу : <http://www.kmu.gov.ua/control/uk/cardnnpd?docid=218793011>
2. Про Національну програму сприяння розвитку малого підприємництва в Україні : (Відомості ВРУ від 21.12.2000р. №2157-14) [Електронний ресурс] – 2000р., – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2157-14>
3. Про стан науково-технологічної сфери та заходи щодо забезпечення інноваційного розвитку України : (Указ Президента України від 11.07.2006р. №606/2006) [Електронний ресурс] – 2006р., – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/606/2006>
4. Про схвалення Концепції Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2008-2012 роки» : (Розпорядження КМУ від 06.06.2007р. № 381-р) [Електронний ресурс] – 2007р., – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/381-2007-%D1%80>
5. Про інноваційну діяльність : (Відомості ВРУ від 04.07.2002р. №40-15) [Електронний ресурс] – 2012р., – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
6. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні : (Відомості ВРУ від 08.09.2011р. 3715-17) [Електронний ресурс] – 2011р., – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3715-17>
7. Про розвиток та державну підтримку малого і середнього підприємництва в Україні : (Відомості ВРУ від 22.03.2012р. №4618-17) [Електронний ресурс] – 2012р., – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4618-17>